

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/401/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

322/2011. (XI. 9.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2011. július 14-én előterjesztett **panaszát** a 2011. november 9-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag és dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében - megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Dunaújvárosi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2011. július 14-én elektronikus levél útján terjesztette elő a panaszát, melyet július 23-án és július 25-én - szintén elektronikus levélben - kiegészített. A panaszbeadványát 2011. augusztus 5-én kelt postai úton előterjesztett levelében erősítette meg aláírásával. A panaszos 2011. augusztus 29-én elektronikus úton küldött levelében további kiegészítést eszközölt.

I.

1) A panaszos 2011. július 14-én kelt beadványában előadta, hogy egyik szülőjével évek óta rossz a viszonya. Most rokontartás miatt indított ellene eljárást, aminek hatására a fent említett szülő próbálja elérni, hogy a panaszt pszichiátriai intézetbe zárják. A régóta húzódó gyermek-szülő konfliktus már többször tettelegesséig fajult. Az egyik szülő és a helyi

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

rendőrkapitányság bizonyos személyei már több, mint 20 éve ismerik egymást, ami a panaszos megítélése szerint összefonódást is eredményezhetett. Legutóbb rendőrök érkeztek a helyszínre, és a panaszost pszichiátriára vitték. A panaszos megítélése szerint ezek az eljárások bizonyos munkahelyek megszerzésében negatív hatást gyakorolhatnak az életére. (pl. állami szervek, rendőri pálya).

2) A panaszos 2011. július 23-án kelt beadványában előadta, hogy június 29-én az esti órákban fogatosítottak vele szemben rendőri intézkedést. Egy családi konfliktus következtében az édesanyja elájult, és mentővel kórházba szállították. A panaszos kocsival ment a kórházba, ahol újabb szóváltást követően a kórházi személyzet egyik tagja kihívta a rendőröket. A rendőrök igazoltatták a panaszost, de iratai nem voltak nála. Meghallgatták, majd rendőrautóval elszállították. A panaszos leírja, hogy egy orvos megvizsgálta, és kórlapot állított ki az állapotáról, amiben megjegyezte az orvos, hogy a „gondolkodása konfliktusra és az ebből eredő esetleges rendőri pályafutás gátlására enyhén beszűkült”. A panaszos nem tudja, hogy az ilyen esetek és feljegyzések mennyiben veszélyeztetik a fegyveres testületekhez és egyéb állami szervekhez való felvételét. Úgy gondolja, hogy elég gyakori az olyan orvosi megállapítás ilyen esetekben, hogy pillanatnyi elmezavar. Nem érti az intézkedés okát, szerinte a konfliktus helyzetben egy figyelmeztetés is elég lett volna a probléma orvoslására. Véleménye szerint a rendőrök a konfliktus valódi kezelése helyett a legegyszerűbb megoldást választották.

3) A panaszos 2011. július 25-én kelt beadványában előadta, hogy a június 29-én történt intézkedésnek az volt az előzménye, hogy édesanyja egy veszekedés kapcsán rosszul lett, ezért mentőt kellett hozzá hívni. A család az édesanyja után ment a kórházba, ahol szóváltás kezdődött a panaszos és rokonai között, mivel a panaszost okolták az édesanyja rosszullete miatt. A rendőrséget az egyik kórházi alkalmazott hívta ki. A rendőrök egyből a panaszos okmányait kérték. Mivel azok nem voltak nála, ezért szóban diktálta be az adatait. Ezt követően a rendőrök kihívták az autóhoz, ahol a panaszos a rokonai távollétében elmesélte a történéseket. Ezt végig hallgatták a rendőrök, majd közölték vele, hogy üljön az autóba. A rendőrök ellenőrizték, hogy a panaszos ki tudja-e nyitni az ajtót. (A panaszos ezt érzi a legmegalázóbbnak.) A kikerkező három rendőr közül kettő épphogy elvégezte a rendészeti szakközépiskolát, a harmadik pedig állítása szerint már húsz éve szolgál. Ez a rendőr, mielőtt elindultak a gépjárművel, hosszasan diskurált a panaszos családjával. A panaszolt esemény idején nem kapott semmiféle iratot a rendőrségtől. A járőrvezető közölte vele, hogy amennyiben gondolja, tegyen panaszt, de mást nem mondott, ezt is fölényes, lekezelő stílusban. A panaszos jogi tanácsadás céljából egy „illetőhöz” fordult, akitől felvilágosítást kapott a Független Rendészeti Panasztestülethez fordulás lehetőségéről, illetve arról a lehetőségről, hogy a panaszos a helyi rendőrkapitányságon is tehet panaszt. A panaszos úgy döntött, hogy a Testülethez fordul. Az eset megtörténte után a panaszos azért nem nyújtotta be rögtön a panaszát, mert a jogi tanácsadást követően nem tartózkodott az állandó lakcímén, így internet elérhetősége is korlátozott volt.

A panaszos úgy érzi, hogy személyét sértette az intézkedés, és a fentiek alapján kérte a Testülettől panaszának kivizsgálását.

4) A panaszos 2011. augusztus 5-én előterjesztett beadványában a korábbiakat azzal egészítette ki, hogy a rendőrök csak őt igazoltatták a kórházban, pedig szerinte a többi résztvevőt is ellenőrizniük kellett volna. A rendőrök nem tartották be a szolgálati fellépés

szabályait, nem köszöntek, nem mutatkoztak be, azonosítójukat és az intézkedés célját nem közölték.

Csatolta a Pszichiatriai Ambulancián 2011. június 29-én kiállított ambuláns kezelőlapot, ami szerint a rendőrség szállította az ambulanciára az SBO előteréből a panaszost. „A panaszos tudata érkezéskor éber, alkoholos befolyásoltságra utaló jel nincs. Figyelme felkelthető, terelhető, rögzíthető, doxasmákra utaló jel nincs. Enyhe anxietás, gondolkodás konfliktusra és az ebből eredő esetleges rendőri pályafutás gátlására enyhén beszűkült. Konvencionálistartó nem agresszív magatartás jellemző, intellektusa jó, beszéde választékos. Akut pszichopatológiai jel nincsen, ezért teendőt nem igényel.”

5) A panaszos 2011. augusztus 29-i beadványában előadta, hogy nem tudja, hogy pontosan melyik nap fordult jogi segítségért, az eset után pár nappal. Hétköznapi, hivatali időben kért segítséget egy a D. Városi Önkormányzatnál dolgozó személytől. Ő tájékoztatta a panasztétel lehetőségéről és módjáról.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló 2011. június 29-én kelt jelentés rögzíti, hogy a panaszossal szemben aznap 20 óra 5 perckor intézkedtek a rendőrök. Az Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29.§ (1) bekezdése alapján igazoltatták, a 29.§ (4) bekezdése alapján ruházatátvizsgálás alá vonták, majd az Rtv. 37.§ b) pontja alapján intézkedtek a panaszossal, mint önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személlyel szemben.

Az intézkedést B. D. r. őrmester, K. I. r. őrmester és H. Gy. r. törzssászlós fogatosította, akik az ügyelet utasítására jelentek meg a helyi kórház sürgősségi baleseti osztályán, mivel onnan bejelentés érkezett, hogy egy férfi „randalírozik”. A helyszínen igazoltatták a panaszost, aki elmondta, hogy az édesanyja élettársával keveredett szópárbajba, amelyből lökdösődés alakult ki, sérülése egyik félnek sem keletkezett. A panaszos által elmondottakat megerősítették a kórházban dolgozók és az Országos Mentőszolgálat (továbbiakban: OMSZ) munkatársai is, akik annyit fűztek még hozzá, hogy a dulakodást a panaszos kezdte, aki az intézkedés alatt is meglehetősen agresszív állapotban volt.

Erre tekintettel a panaszost átszállították a kórház pszichiátriai osztályára, ahol Dr. B. I. ügyeletes orvosnak 20 óra 20 perckor átadták. Az ügyeletnek jelentették az eseményeket, majd távoztak.

2) A biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján fogatosított igazoltatás, az Rtv. 29. § (4) bekezdés szerint alkalmazott ruházatátvizsgálás és az Rtv. 36. § b) pontja szerinti rendőri intézkedés jogszerű és szakszerű volt. Az intézkedések megfeleltek az Rtv. 15. §-ban rögzített arányosság követelményének.

3) H. Gy. r. törzssászlós 2011. szeptember 29-én kelt jelentésében előadta, hogy 2011. június 29-én 20 órakor kezdte meg járőrszolgálatát. 20 óra 5 perckor bejelentés alapján az Osztályügyet utasítására megjelent két kollégájával (K. I. és B. D. r. őrmesterek) a D. Városi Szent Pantaleon Kórház Sürgősségi Baleseti Osztályán, mivel onnan bejelentés érkezett, hogy ott egy férfi randalírozik.

A helyszínen igazoltatás alá vonta a panaszost, mivel a rendőrök kiérkezése után hangosan fenyegetőzve kiabált egy férfival. A r. törzssászlós emlékezete szerint a napszaknak megfelelően köszönt és magázódva felszólította a panaszost, hogy igazolja magát. Majd megkérte, hogy a kórház folyosójáról a bejárat előtt parkoló autóhoz menjen a rendőrökkel, melynek vonakodva ugyan, de eleget tett. A panaszos adatait bemondás alapján rögzítette r. törzssászlós valamelyik kollégája, majd az Osztályügyeleten keresztül a körözési rendszerben ill. a személynyilvántartóban leellenőrizték. A panaszos a körözési rendszerben nem szerepelt. Fentiek után több OMSZ és kórházi dolgozót meghallgattak, akik elmondták, hogy a panaszos fenyegetőzve kiabált a folyosón egy férfival, akit később lökdösni kezdett.

A r. törzssászlós a helyszínen meghallgatta a másik felet is, K. G-t, aki már több éve autómentősként dolgozik a városban, ill. a megyei kamara tagjaként több rendőrség által elszállított autó szállításában is részt vesz. Igazoltatásra a fentiek alapján nem került sor, mivel ismert személyről volt szó.

K. G. az őt ért lökdösődés előzményét ugyanúgy adta elő, mint ahogy az OMSZ és a kórházi dolgozó is a meghallgatásuk során. Továbbá elmondta még, hogy élettársát, aki a panaszos édesanyja, beszállították rosszullét miatt a kórházba. Miközben a kórházban a dolgozókat és mentősokeket hallgatták meg, a r. törzssászlós hallotta, hogy a panaszos szitkozódik és kiabál a bejárat előtt. Mindezek után a panaszost felszólította, hogy hagyja el a kórház területét, aminek ő nem tett eleget, elmondása szerint azért, mivel édesanyját szállították kórházba mentővel rosszulléte miatt. A panaszos a rendőrök jelenlétében is szitkozódott, ill. szavakban fenyegetően lépett fel K. G.-vel szemben.

Fentiek alapján, mivel a panaszos hullámozó, kiszámíthatatlan, verbális, szavakban megnyilvánuló erőszakos viselkedést tanúsított és egészségügyi intézetben hajtották végre rendőri intézkedést, illetve a késedelem veszélye miatt megkérte a r. törzssászlós a panaszost, hogy a gépjárműbe szállva menjen át velük a Pszichiátriai Osztályra szakorvosi vizsgálata céljából, amelynek vonakodva eleget tett. Fentieket a r. törzssászlós jelentette az Osztályügyeletnek, majd a gépjárműbe szállva elindult a Pszichiátriai Osztályra. A Pszichiátriai Osztályra szállítás közben a panaszosnak megadta a r. törzssászlós a nevét, jelvényszámát, mivel az intézkedés kezdetén erre nem volt lehetősége, majd közölte vele a panaszhoz való jogát és hogy azt hol intézheti. A Pszichiátriai Osztályon a panaszost Dr. B. I. ügyeletes orvosnak átadták 20 óra 20 perckor, majd az orvos engedélyével a Pszichiátriai Osztályt elhagyták. Nem sokkal később a r. törzssászlós még a kórház területén tartózkodott, amikor a panaszos kísért a Pszichiátriai Osztályról és közölte vele, hogy „az orvos nem talált bolondnak, ezért hazamehetek!”

Az intézkedés kapcsán irat átadásra nem került a panaszos részére, illetve szóban tájékoztatta a r. törzssászlós a panasztételi jogáról és lehetőségeiről.

4) B. Á. r. alezredes 2011. szeptember 29-én kelt átiratában előadta, hogy 2011. június 29-én H. Gy. r. törzsszázlós járőrvezető, K. I. r. őrmester, és B. D. r. őrmester járőrök a D. Városi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály, Őr és Járőrszolgálati Alosztályának járőrei 20 és 8 óra közötti időtartamban láttak el szolgálatot Dunaújváros területén. A szolgálat teljesítése során 20 órakor M. J. r. zászlós a D. Városi Rendőrkapitányság ügyeletes tiszt-helyettese utasítására megjelentek a helyi kórház Sürgősségi Baleseti osztályán, mivel onnan K. G. kisapostagi lakos telefonon arról tett bejelentést, hogy családi veszekedés van folyamatban a helyszínen.

A helyszínen adatgyűjtést hajtottak végre, melynek során megállapították, hogy a panaszos a megadott helyszínen az édesanyja élettársával K. G.-vel szóváltásba keveredett melyből lökdösődés, hangoskodás alakult ki. A megállapítottakat alátámasztották a helyszínen tartózkodó személyek – kórházi dolgozók, az OMSZ munkatársai – akik elmondták, hogy a dulakodást az agresszíven - ordító - viselkedő panaszos kezdeményezte. A helyszínre küldött rendőrrjárőr a helyszínen begyűjtött adatok alapján, az agresszíven viselkedő személlyel szemben biztonsági intézkedést fogantatosított oly módon, hogy a Kórház Pszichiátriai Osztályára kísérték nevezett személyt, ahol a hullámzó kedélyállapotára való tekintettel Dr. B. I. ügyeletes orvosnak átadták 20 óra 20 perckor. Az orvos a panaszos vizsgálatának befejezte után a rendőrök távozását követően nem tartotta indokoltnak a panaszos osztályon való elhelyezését, mivel magára vagy másokra nem jelentett veszélyt diagnózisa szerint. Így a panaszost szabadon bocsátották az osztályról.

A biztonsági intézkedés alá vont személy az esetleges panasztételi jogáról szóbeli tájékoztatásra került. Az intézkedéskor a járőrvezető közölte a nevét, rendfokozatát, azonosító számát, valamint a beosztási helyét.

Az intézkedést fogantatosító rendőri állomány az. évszaknak megfelelő szolgálati egyenruhában tartózkodott. Ruházatuk rendelkezett minden nemű ékítménnyel. Az Rtv. 20. § (1) bekezdése alapján egyenruhája, azonosító jelvénye igazolta az intézkedő rendőrt, továbbá az Rtv. 20. § (2) bekezdése alapján az intézkedés befejezése után közölte nevet, rendfokozatát, azonosító számát és beosztási helyét. A panaszossal szemben nem voltak sem tiszteletlenek, sem pedig olyan cselekményt nem alkalmaztak, mely megalázó lett volna.

A helyszínen a rendelkezésre álló adatok alapján más személy igazoltatására nem került sor, mivel a másik a vitában szereplő személy Dunaújvárosban közismert személy - a mindenkori által ismert autómentős.

A panaszos orvoshoz szállítását a panaszos verbálisan megnyilvánuló agressziója, a változó hangulata, kedélyállapot-változása és annak megállapítása indokolta, hogy szükséges-e mentális egészségügyi ellátása.

III.

A Testületnek először a panasz határidőben való előterjesztésének a kérdését kellett megvizsgálnia.

Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis: „A Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemlről később szerzett tudomást, ettől az

időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni”. Az Rtv. 93/B.§-ának (2) bekezdése pedig – a rendőrségnél előterjesztett panaszokról – úgy rendelkezik, hogy: „A panaszt az intézkedést követő harminc napon belül lehet előterjeszteni és a beérkezéstől, illetve az áttételtől számított harminc napon belül kell elbírálni”.

A panaszos a panaszbeadványát 2011. július 14-én terjesztette elő, amelyben a vele szemben 2011. június 29-én fogatosított rendőri intézkedést kifogásolta.

A panaszos meghallgatása során előadta, hogy az intézkedő rendőr a panasz előterjesztésének lehetőségéről nem oktatta ki, a Testülethez fordulás lehetőségéről egy az önkormányzatnál dolgozó ismerőstől szerzett tudomást.

Az intézkedő rendőr a Testület megkeresésére készült jelentései csupán annyit tartalmaznak, hogy a panaszosnak szóbeli tájékoztatást adtak panasztétel lehetőségéről, azonban ennek a tájékoztatásnak pontos tartalmát nem jelölték meg.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdésének 2. mondata a rendőr kötelezettségévé teszi, hogy az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően az intézkedés alá vont személyt tájékoztassa az e törvény szerinti panasz lehetőségéről. A Testület töretlen gyakorlata szerint a törvényben írt, „e törvényben rögzített panasz lehetősége” jogszabályi fordulat azt a kötelezettséget rója az intézkedő rendőrré, hogy az intézkedést követően az Rtv. szerinti panasz lehetőségéről teljes körben – tehát a rendőrségi és a Testület előtti panasz eljárás lehetőségére egyaránt utalva, valamint a határidőkre is kiterjedően – adjon az intézkedés alá vont állampolgárnak tájékoztatást.

A konkrét esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszos valóban megkapta-e és milyen tartalommal kapta meg a panasztétel lehetőségére vonatkozó rendőri tájékoztatást.

Mindezekre tekintettel a Testület befogadta a panaszt, és azt határidőben előterjesztettnek tekintette.

IV.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz, az 54. §-ában rögzített emberi méltósághoz, az 55. § (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz való jogot, valamint az 57. § (1) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszos sérelmei abból fakadnak, hogy a bejelentésre kikerkező rendörök beszállították a helyi kórház pszichiátriai osztályára. A panaszosi előadás vizsgálata során a Testület az alábbi jogszabályi rendelkezésekre volt figyelemmel.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése rögzíti, hogy „a rendörség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendörség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

A 11. § (1) bekezdése szerint „a rendör köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az e törvényben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni”.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján „a rendör jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak.”

A 20. § (2) és (3) bekezdése szerint a rendör az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendöri intézkedés eredményességét veszélyezteteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. A rendör köteles - ha az a rendöri intézkedés eredményességét nem veszélyezteteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendör szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.

Végül az Rtv. 37. §-ában arról rendelkezik, hogy „a rendör az önveszélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében [...] intézkedik az önmagát vagy mást veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában.”

2) A rendelkezésre bocsátott iratok és a panaszos előadása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a kórházhoz bejelentés alapján érkeztek a rendörök, azzal tehát intézkedési kötelezettségüket teljesítették. A Testület először azt vizsgálta, hogy a rendörök jogszerűen jártak-e el, amikor a panaszost beszállították a pszichiátriai osztályra.

a) A Testület által eldöntendő kérdés ezért elsődlegesen az volt, hogy a rendörség megalapozottan gondolhatta-e azt, hogy fennáll olyan önveszélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet, amely az Rtv. 37. §-a alapján a panaszos orvosi vizsgálatát indokoltá tette.

A Testület hitelesnek fogadta el a rendöri jelentésben foglaltakat, hogy a helyi kórházból érkezett bejelentés arról, hogy egy férfi „örjöng” és összeverekedett egy másik személlyel a kórház területén. A bejelentés tartalmát a rendörök kérdéseire az ott tartózkodó kórházi személyzet és az OMSZ tagjai is megerősítették. A rendörjelentések azt rögzítik, hogy a panaszos agresszívan lépett fel, ő kezdeményezte a tettelegességet a vita során, a rendörök

jelenlétében – amikor kiküldték az épület bejárata elé - is tovább hangoskodott, szitkozódott és kiabált.

A Testület megítélése szerint az adott helyzetben a kikerülő rendőröknek az állásfoglalás II. részének 2) pontjában ismertetett jogszabályok alapján kötelességük volt annak tisztázása, hogy fennáll-e a panaszos részéről bármiféle veszélyeztető magatartás kockázata akár önmagára, akár a környezetében élő személyekre nézve. Jelentőséget tulajdonított ugyanakkor annak is, hogy döntésüket egy olyan helyzet értékelésével kellett kialakítaniuk, amely széleskörű egészségügyi ismeretek alkalmazását kívánta volna meg tőlük. A kompetenciájukat nyilvánvalóan meghaladó szakkérdésnek az eldöntéséhez vették igénybe az orvosi segítséget, aki végül megállapította, hogy a panaszos nem ön- és közveszélyes, így vele kapcsolatban további intézkedésre nincsen szükség.

A fenti gondolatmenetre alapítva a Testület a rendőri fellépés jogszerűségének vizsgálatakor hasonló eljárást követett, mint azon esetekben, amikor az intézkedés oka valamely szabálysértési vagy büntetőjogi tényállásba ütköző cselekmény gyanúja. Ilyen esetekben a Testület nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy az adott cselekményt az érintett elkövette-e, hanem csupán azt vizsgálja, hogy a rendőrökben alappal merülhetett-e fel az a – szabálysértési vagy büntetőeljárás megindításához szükségesnél egyébként alacsonyabb szintű – gyanú, hogy ilyen cselekményre sor került.

Jelen helyzetben a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az eset körülményei, a panaszost korábban ismerő személyek, és az ott tartózkodó egészségügyi dolgozók által elmondottak (amelyek valóságtartalmát a Testület hangsúlyozottan nem vizsgálta) kellő alapot szolgáltatott ahhoz, hogy az eljáró rendőrök – szaktudás és orvosi ismeretek hiányában – arra a következtetésre jussanak, hogy az Rtv. 37. §-ában meghatározott feltételek fennállhatnak. Indokoltnak értékelte ezért a Testület a rendőrök azon döntését, hogy a felmerült gyanú tisztázása, a panaszos egészségi állapotának felmérése érdekében orvosi segítséget kértek.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrök eljárása az adott helyzetben megfelelő volt, és nem sértette a panaszos emberi méltóságát.

b) A panaszos azon kifogásában, miszerint nem vált számára világossá, hogy miért szállították be a rendőrök a pszichiátriai osztályra, azon sérelem is benne foglaltatik, hogy a rendőrök eljárásuk indokairól a panaszost az intézkedés során nem megfelelően tájékoztatták. Szintén sérelmezte a panaszos, hogy a rendőrök nem tartották be a szolgálati fellépés szabályait, nem köszöntek neki, nem mutatkoztak be, azonosítójukat és az intézkedés célját nem közölték.

Mindezek alapján indokoltnak tartotta ezért a Testület azt is megvizsgálni, hogy a rendőrök mennyiben tettek eleget az Rtv. 20. §-ában foglalt, az intézkedés tényének és céljának közlésére vonatkozó tájékoztatási kötelezettségüknek, illetve a szolgálati fellépés egyéb szabályainak.

Amint azt a Testület már számos állásfoglalásában [lásd például: 248/2009. (IX. 9.) sz. állásfoglalás] kifejtette, az Rtv. 20. §-ában rögzített követelmények azért bírnak különös jelentőséggel az intézkedés alá vont személy jogérvényesítési képessége szempontjából, mert csak abban az esetben gyakorolható érdemben a panasztételi jog, ha az intézkedéssel érintett

személy az intézkedés okára, alapjára és az intézkedést fogatosító személy kilétére nézve birtokában van a valós és releváns információknak, ezek hiányában ugyanis nincs vele tisztában, ki ellen kell benyújtani a panaszát, nem tudja megfelelően megítélni a vele szemben fogatosított intézkedés jogszerűségét, és nem tud adott esetben hatékonyan érvelni az intézkedés jogszerűsége ellen sem. Ezeket a szabályokat, amelyek lehetővé teszik az intézkedő rendőr azonosítását, illetve a panaszjog gyakorlását, a Testület garanciális jelentőségűnek tartja – elsősorban a közhatalom gyakorlásának megfelelő kontrolljára és az Alkotmány 64. §-ában biztosított panaszjogra tekintettel.

A konkrét esetben a rendőrök jelentésükben arról számoltak be, hogy az intézkedés kezdetén a napszaknak megfelelően köszöntek, majd igazolásra szólították fel a panaszost. Miután a panaszos az intézkedés alatt tovább szitkozódott, a rendőrök a panaszos a pszichiátriai osztályra szállításáról és orvosi vizsgálatáról döntöttek. Amikor a panaszos vonakodva ugyan, de beszállt a gépjárművébe, akkor a r. törzsszázlós megadta a nevét, a jelvéyszámát, mivel az intézkedés kezdetén erre nem volt lehetősége.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 20. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

3) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök csak őt igazoltatták, míg a verekezésben résztvevő másik személyt nem.

A rendőri jelentések rögzítették, hogy a másik fél igazoltatására azért nem került sor, mert a személy az adott település autómentője, tehát közismert az adott településen, a rendőrség által elszállítatott gépjárművek elszállításában többször részt vett.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése tartalmazza az igazoltatás szabályait, eszerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A fenti rendelkezésekből egyértelmű, hogy az igazoltatás alkalmazásának lehetősége akkor merül fel, ha az intézkedéssel érintett személyazonossága nem ismert a rendőrök számára és annak ismertetése a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében szükséges.

A Testület döntése meghozatalakor figyelemmel volt a részrehajlásmentes intézkedés Rtv. 13. § (2) bekezdésében megfogalmazott általános érvényű követelményére is.

A jelen esetben Testület elfogadta a rendőrök azon előadását, hogy a panaszos „ellenfelének” személyazonossága széles körben ismert, ezért nem volt szükség a személyazonossága okirat alapján történő megállapítására, szemben a panaszossal.

Mindezek alapján a Testület – figyelemmel az Rtv. 13. § (2) bekezdésében írtakra - a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem állapította az igazoltatás elmaradása miatt.

V.

A Testület a biztonsági intézkedés alkalmazása miatt nem állapította meg a panaszos emberi méltóságának sérelmét, szintén nem állapította meg a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét az igazoltatással kapcsolatos panasza kapcsán. A Testület további információk hiányában, az ellentmondó bizonyítékok miatt nem tudta megállapítani a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét az Rtv. 20. §-ban írt követelmények be nem tartása miatt előterjesztett panasza kapcsán.

A Testület mindezek alapján az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2011. november 9.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag